

Forholdene i store Byer og særlig i Kjøbenhavn for Die. Hvor Processernes Antal er meget stort, saaledes at Forligskommissionen ikke kan bestjæftige sig længe med hver enkelt Sag, og hvor de personlige og individuelle Forhold nødvendigvis maa være Forligsmæglerne ubekjendte, er der ganske vist ikke synderlig Udset til, at Forlig ved deres Forestillinger og Overtalelser kan istandbringes, forsaavidt Parterne ikke i Forveien ere tilbøjelige dertil og tilbøds enige om Villkaarene. Men i Smaabyer og paa Landet, hvor der kun er nogle enkelte Sager til Forhandling i hvert Forligskommissionensmøde, kunne Forligsmæglerne give sig god Tid til at samtale med Parterne og derved komme ind i Forholdene, ligesom det oftere vil være Tilfældet, at den Lillid og Anseelse, Forligsmæglerne nyde hos en Befolkning, der kender dem, kan virke heldigt paa Parterne i Retningen af at stemme dem forsonligt.

ad § 1.

Der er ifølge Lovgivningen Intet til Hinder for, at Forligskommissionerne holde Møde til extraordinær Tid og Sted, naar Parterne heri ere enige, ligesom ogsaa en Forligskommission kan antage en Sag til Behandling, uagtet Indklagede ikke bor i Kredsen, naar Parterne deri ere enige, i begge Tilfælde dog uden at der paaføres det Offentlige forøgede Udgifter i denne Anledning. Denne ubegrænsede Ret til at holde Møde og modtage Forlig til enhver Tid og ethvert Sted, naar blot Parterne og Forligsmæglerne ere enige derom, kan misbruges til Treddiemands Forvættelse. Thi naar en usolid Skyldner vil begunstige en Kreditor paa de andres Befolkning, kan dette ske derved, at han overfor denne samtykker i at møde til Forlig udenfor de sædvanlige Tider eller Steder, og naar vedkommende Forligsmæglerne ere søielige nok til at sammentræde for at behandle Sagen, kan vedkommende Kreditor paa denne Maade meget hurtigt forskaffe sig Udlæg og navnlig længe førend nogen af de andre Kreditorer kunne opnaa det. Den norske Forligslov af 20de Juli 1824 § 21 forbyder derfor ogsaa Forligskommissionens Sammentræden til andre Tider end den sædvanlige undtagen i visse bestemt angivne Tilfælde. Vel er det nu, saa, at de Misbrug, som ad denne Vej maatte søges udøvede, i mange Tilfælde kunne gøres uskadelige ved Anvendelsen af Konkurslovens Afkræftelsesregler, navnlig dens § 23; men herved maa dog bemærkes, at Konkurslovens Regler ikke kunne bringes til Anvendelse, uden at en Konkursbehandling foreligger, og de Kreditorer, som ere blevne forvættede ved den brugte Fremgangsmaade, maa derfor fremkalde en saadan og derefter foranledige Afkræftelseslag anlagt af Boet, hvilket baade medfører meget Besvær og betydelige Omkostninger, ligesom ogsaa en saadan Afkræftelseslags Udfald efter Omstændighederne kan være tvivlsomt. Det vil derfor være et meget simplere og virksomere Middel

til at forebygge de her omhandlede Misbrug at opstille en saadan Lovregel, som den i § 1 foreslaaede. Som det vil ses, er det ikke anset for nødvendigt at gaa saa vidt at forbyde Forligskommissionen at sammentræde til extraordinær Tid og Sted — Noget, som underiden kan være til Bekvemmelighed for alle Vedkommende og ikke til Skade for andre — men det foreslaas, at saadanne til extraordinær Tid og Sted affluttede Forlig ikke skulle have Eksekutionskraft førend fra den Tid af som er den tidligste, paa hvilken de kunde have været affluttede paa regelmæssig Maade. Dette vil være tilstrækkeligt til at forebygge Misbrug og gjør ikke større Indgrib i alle Vedkommendes Frihed end høist nødvendigt. Da det kun er Meningen at ramme saadanne Tilfælde, hvor Parterne vilkaarligt og uden Berettigelse i Forholdets egen Bestaffenhed vælge en uvedkommende Forligskommission til at behandle Sagen, er der i § 1 benyttet Udtryk, som stille det klart, at Lovreglen ikke skal anvendes i Tilfælde, hvor Parterne i vedkommende Gjældsbrief eller Kontrakt eller overhovedet førend Retssag paatænkt anlagt havde vedtaget, at der i Tilfælde af Proces skulde gives Møde for en vis bestemt Forligskommission.

ad § 2.

De Tilfælde, i hvilke man efter hidtil bestaaende Regler kan gaa Forligskommissionen forbi, ere fornemlig:

1) naar Sagvolveren ikke har bekjendt Bopæl i Riget, 2) naar Igl. Embedsmænd anlægge civile Injuriefager i Anledning af Bestyrligheder for Uretskaffenhed i Embedsførelsen eller ærerøvrige Sigtelser mod deres private Karakter og Handlemåde, 3) naar civile Sager anlægges efter Ordre af Ministerierne eller Dyrighederne eller imod disse Myndigheder, 4) i Begjærfager og 5) i Sagsmaal efter M. 6te April 1827; jfr. dennes § 3. Endvidere kan i en vis Forstand hertil henregnes de Tilfælde, hvor Forligsmæglingen foretages af Retten og hvor af den Grund Forligskommissionen kan gaaes forbi, nemlig i 1) Gjøsteretsfager, 2) private Politifager og 3) Gjældskommissionsfager i Kjøbenhavn.

Foruden i disse Tilfælde bør der vistnok i nogle flere være Afgang til at gaa Forligskommissionen forbi.

Ministeriet foreslaar saaledes, at dette skal kunne ske:

a) i paatrængende Sager. I nogle Tilfælde ville slige Sager efter Lovgivningen være at behandle som Gjøsteretsfager, og Forligskommissionen vil af den Grund kunne gaaes forbi, da Mæglingen foretages af Retten, og i andre Tilfælde ville saadanne Sager være at behandle efter Lovens om Sø- og Håndelsretten i Kjøbenhavn af 19de Februar 1861, ifølge hvis § 19 Forligsmægling kan und-